

A kincs

Irtá: ARKADIJ AVERCSENKO

Tugucsov megszólította régi jó ismerősét, a fiatal Bycskovot:

— Miért nem látogat meg? Bemutatom a feleségemnek. Bájos, fiatal feleségem van. Jöjjön hozzánk teára, bemutatom. Jöjjön minél előbb... A feleségem énekel, zongorázik...

— Micsoda hülyék a férfiak, — gondolta Bycskov és szánalommal nézett Tugucsovra. Majd hangosan hozzátette:

— Természetes. Eljövök.

— Legyen szerencsém! A feleségem rendkívül művelt és alakja egyenesen vénuszi.

— Ilyen ökör, — gondolta Bycskov és hangosan hozzátette:

— A viszontlátásra! Holnap eljövök.

Bycskov Tugucsevénál ült és esztéta módjára csodálta Jelena Iwanowna hófehér kezét. Jelena Iwanowna teát kínált.

— Remek nő, gondolta elégedetten Bycskov.

— Igen, — szólt Tugucsov, mintha kitalálta volna vendége gondolatát. — A feleségem igazi kincs. Sajnálom, de most a bankba kell sietnem és egyedül hagyom önöket. Édes Alenuska, nem fogsz unatkozni? Különben a barátom majd szórakoztat. Viktorovics Viktor mulattassa a feleségemet...

— Szívesen, — válaszolt remegő hangon Bycskov.

— Éjfél tájban hazajövök, előbb ne várjatok. A viszontlátásra, drágám. A viszontlátásra kedves barátom!

Két hét mult el. Bycskov ismét Tugucsovénál ült, ez alkalommal az elegáns vendégszobában, a zongoránál, Jelena Iwanowna mellett, miközben a férj nagy léptekkel rótt a szobát föl és alá. Hol a pároska közlébe került a zongorához, hol a tágas szoba ellenkező sarkáig távozott. Ennek megfelelően különös és változó volt Jelena és Bycskov társalgása.

Jelena haragosan suttogetta:

— Te gonosz, miért nem jöttél három napig? Ugy vágyódtam utánad!

Ebben a pillanatban a férj közellebb jutott és Jelena nyomban másra fordította a beszédet:

— Persze, azon a birtokon, ahol a nyarat töltöttem, sokat epréztünk. Szenvedélyesen szerettem az epret.

A léptek eltávolodtak.

— ... Imádlak... Vágyódom a csókjaid után, olyan unalmas volt... (léptek)... hu... hugommal egész nap a bozótban ültem és epret szedtem... Talán másvalakit szeretsz, hallod, igen, féltékeny vagyok... nem türtem, hogy a hugom több epret evett, mint én és sirtam... ha megtudom, hogy megcsalsz, leöntlek sósavval... és tudja, eperdzsem kitérő a teához...

Igy húzódtott a társalgás, amíg végre Bycskov is szóhoz jutott:

— Már kivel csalnálak meg, egyetlen kincsem, drága galambom... igen, a kanári madár gyönyörűen énekelt, de egyszer elfelejtettem megegetni és... holnap hozzád jövök, ha a férjed végre elmegy abba az ostoba bankba.

— Ugy, ugy — hangzott föl a hátuk mögött a férj szenvedő hangja —, fiatalember, ön csunyán visszaélt bizalmammal. Nos, jó, elmegyek. Nem leszek a szerelmes galambok útjában.

Az asszony sirva a férjére borult, de Tugucsov szeliden visszatolta:

— Semmi magyarázat. Mindent tudok! Megyek! A

távolban fogom átszenvedni a nagy lelki drámát. Kérem, a postát küldjék utánam a „Brisztol“-ba.

A férj hamarosan becsomagolt és lehajtott fővel eltávozott. Jelena Iwanowna hangosan fősírt és ráborult Bycskov mellére.

— Vigye el az ördög, most mienk a világ.

— Egyetlen kincsem!

Elmult egy hónap. Bycskov Tugucsov mellett ült a Brisztolban és fölháborodva mondta:

— Vegye tudomásul, hogy csunyán bánt velem!

— Én? — kérdezte mosolyogva Tugucsov. — Elmenőm, hogy ne zavarjam a boldogságukat.

— Ne hazudjon! Egyszerűen meg akart szabadulni a feleségétől és rámszóta. Én idióta, bedőltem.

— Nincs megelégedve?

— Az ördög vigye... megelégedve! Hisz' ez nem asszony, ez a sátán. Gonosz, féltékeny, hazug és olyan buta, hogy néha ütni szeretnék.

Tugucsov kényelmes pózban hevert a kereveten és boldogan mosolygott.

— El sem hagyhatom, botrányal fenyeget.

— Ez ő! — mondotta a volt férj.

— Hallgasson ide. Csunyán bánt velem, de mindent megbocsátok, sőt hálás leszek... adjon tanácsot, hogy szabaduljak meg tőle... Valami kiutat...

— Kiut? De hát ki akadályozza meg abban, hogy ugyanazt tegye, amit én? Keressen egy tisztességes fiatalembert.

— Hát van egy ilyen idióta?

— Én mindenesetre találtam... És miért idióta? Vallja be, hogy a nő első látásra nagyszerű benyomást kelt. Az asszonyok értenek ehhez.

— Fedosejewics Iwán, adjon tanácsot. Talán van valakije a láthatáron?

— Hm! Kegyetlenül bántam önnel, pedig kedves fiu. Hallgasson ide. Agronomow jó lesz. Tavasz óta bukkik a kincsünkre.

— Agronomow? Hm... gondolja?

Bycskov és Agronomow ott ültek az elegáns vendéglőben. Bycskov Agronomow vállára tette kezét:

— Miért nem láttuk olyan sokáig? Jöjjön el egyszer. Most Jelena Iwanownával élek. Gyönyörű nő, énekel, zongorázik, az alakja vénuszi... Jöjjön egyszer egy csésze teára. Jelena Iwanowna már többször kérdezősködött maga után. Jöjjön.

— Tiszta hülye, — gondolta Agronomow. Gunyosan mosolygott és sajnálkozva nézett Bycskovra.

Majd hangosan hozzátette:

— Természetes. Holnap eljövök.

Egy hónap telt el.

Agronomow a színházban találkozott Iwolginnal, a barátjával és vidáman kezét szorított vele.

— Hogy vártam erre a találkozásra! Adja a becsületiszavát, hogy meglátogat. Most Jelena Iwanownával mintegy házasséletem élek. Jöjjön el, bemutatom. Szép, okos, zongorázik, a termete olyan, mint Vénuszé volt.

Iwolgín egykedvűen elfordult.

— Boesánat. Ez a Jelena Iwanowna valamikor nem Tugucsovnak volt a felesége?

— Igen. Miért?

— Akkor, kérem, ne tessék erőlködni; én voltam az, aki Tugucsovot ezzel az asszonnyal boldogítottam.

Agronomow elhallgatott. A kör bezárult.